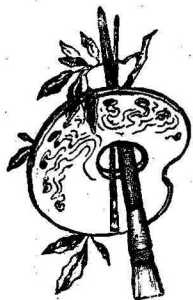




ΑΓΝΗ ΒΕΡΑ

✧ ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ✧

(Εμπνευσμένον ἀπὸ τὰ «Κύματα» τοῦ Ἀϊβαζόφσκη).



ΑΡΜΑΚΩΜΕΝΑ νειάτα. Πόνοι ἄγριοι, πίκρες καὶ σπαραγμοὶ κι' ἀπογοήτευσι ἐκαταστάλαξαν 'στὸ βάθος τῆς Καρδιάς, ποῦ ἐννοίωσε βαθεῖα τὴν ἄδολη ἀγάπη.

Ἀπελπισμένη τώρα σέρνεται.

Θέλει νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ στῆθος τὸ παλληκαρίσιο, ποῦ τὴν ἐνανούριζε ὡς τώρα μ' ὄνειρα καὶ μαγικὰς ἐλπίδες. Θέλει ν' ἀποστατήσῃ κι' ὀλομόναχῃ νὰ ζήσῃ μέσα 'στ' Ἀπειρο. Θέλει ν' ἀποξηράνῃ τὴν καλύπτρα τῆς τὴν ἀπαλὴ καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἄγριο, ἀγκαθωτὸ φλοιό, ν' ἀντέχῃ 'εἰς τῆς πληγίης τοῦ Κόσμου.

Καὶ σπαρταρᾷ μέσα 'εἰς τὴν κρούπη τῆς καὶ παραδέρνει.

Ἀνοιγοκλεῖ ὀρμητικὰ καὶ ξεχειλίζει γύρω τὸ φαρμακωμένο αἷμά της.

Θὰ φύγῃ· τὸ κατῳρῶσε.

Ἐέσχισε τὰ πλευρά, ποῦ τὴν κρατούσανε 'σὰν σίδερα καὶ 'βρέθηκε ἐλεύθερη.

Πῆρε φτεροῦγες πάναγνες ἀπ' τὴν ἀγάπῃ της καὶ σ' ἐνὰ θλιβερὸ βασίλειμα τοῦ Ἥλιου μιᾶς χειμωνιάτικης βραδυᾶς ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸ ταῖρι τῆς ἡ ἀμοιρῇ.

Ἐστὸ πέταγμα τῆς 'στάλαξε τὸ αἷμά της ζεστό-ζεστό 'στὴν ἡρεμὴ ἀγκάλῃ τῆς θαλάσσης καὶ ἡ ἀλμύρα του-τὸ καταστάλαγμα τοῦ πόνου-ἀνεμίχθηκε μὲ τὴν ἀλμύρα τοῦ νεροῦ καὶ ἔγινεν ἡ θάλασσα πικρότερη ἀκόμη.

Τὰ καταγάλανα νερά, ποῦ ἔλουζαν τῆς μελαγχολικῆς τοῦ φεγγαριοῦ ἀκτῖνες παιγνιδιάρικα, ἔγιναν μαυροπράσινα· 'σὰν νὰ περνοῦσε μαῦρο σύννεφο 'στὸν οὐρανὸ καὶ ν' ἀπειλοῦσε φοβερὴ καταστροφή.

Πετοῦσε ὡς τόσῳ ἡ Καρδιά βαρεῖα-βαρεῖα· καὶ μέσα 'στὸ διπλὸ τὸ πέλαγος ποῦ διᾶθηκε